

EEN AUTOTOCHT EN ZIJN GEVOLGEN

NAAR 'T ENGELSCH VAN HAROLD STEEVENS

Interessant is 't, om na te gaan, hoe het toeval soms vreemd kan ingrijpen in 's menschen lot en levensbestemming! Zoo was al hetgeen wij nu verhalen gaan, slechts 't gevolg van een tijdelijke vijandige bui van twee Londensche omnibus-maatschappijen.

Al sedert eenige dagen werden de hoofdverkeerswegen overstroomd door een afschuwelijk soort motor-bussen, die er zoo woest en wild vandoor gingen, dat ze al niet zelden in botsing waren gekomen. Om nu nog de straat over te steken, werd een waar kunststukje; iets wat een scherp oog, een groote tegenwoordigheid van geest en lichtheid van bewegingeischeit, die men niet licht in één persoon vereenigd vindt.

Frank Cartan was pas met verlof en in Indië had hij excursies meegemaakt, die werkelijk wat te beteekenen hadden gehad; maar nu hij vanochtend Bayswater-Road wilde oversteken voor een wandelingetje in Hyde Park, moest hij toch erkennen, dat hij ook menigmaal „het eindje in zijn hand hield!”

Hij was nu al half over; en daar hij net twee Juggernaut-cars zag aankomen, besloot hij maar, geen duimbreed te wijken van de plaats, waar hij zich nu bevond. Nog ééns even achterom kijkend, om te zien, of hem althans in den rug geen gevaar dreigde, zag hij vlak achter zich, even naar rechts, een dame staan met een klein meisje met gouden krullen, die precies er over dachten als hij.

Ze schenen zich hier volkomen op haar gemak te voelen en niet bewust te zijn van eenigerlei gevaar; waarschijnlijk was een dergelijk oversteken van de Londensche straten dagelijksch werk voor haar! Ze stapten dus vroolijk voort, toen ze opeens den omnibus gewaar werden, die vlak achter zijn concurrent, precies langs den trottoirband, dreunde. Natuurlijk hielden ze nu onmiddellijk halt; maar ongelukkigerwijs struikelde de kleine over den glibberigen weg en viel languit, — precies vóór het gewelddadig monster!

Cartan voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Met zijn stok zwaaiend en luid alarmeerend, trad hij het gevaarte in den weg en de toeschouwers bewonderden ongetwijfeld de stoutmoedigheid van dit optreden, maar aan den anderen kant zagen zij er niets dan slechts verdubbeling van het ongeval in, want: vast en zeker ging hij er eerst aan en dan de kleine meid! Ongetwijfeld was de bestuurder van de machine zóódanig vervuld van het idee, om het zijn concurrent af te winnen, dat hij niet zoo bijzonder gelet had op hetgeen er vlak vóór hem was. Ook kon hij het moeilijk zien, diene tot zijn verontschuldiging gezegd.

In ieder geval was hij nu verplicht, met zulk een geweld de rem te gebruiken, dat het er veel van had, of heel de machine uit elkaar sprong! De bus draaide op zijn wielen rond en kwakte toen tegen zijn buurman aan. Maar in ieder geval werden persoonlijke ongelukken vermeden: Cartan had maar even een kleine vermaning gehad, die hem wél van de been wierp, maar daar bleef het dan ook bij. Met de achterwielen half op het trottoir geschokt en het voorste deel opgeheven als een olifant, die kunstjes verricht, stond de kolos daar;... gelukkig volkomen onschadelijk gemaakt!

Onze held was natuurlijk onmiddellijk weer op en keek eens even, hoe de dames 't er afgebracht hadden. Nu, ze waren wel wat bleek van den schrik, maar hadden geenlei letsel bekomen.

Hoogst-zenuwachtig informeerde de Moeder:

„Heeft u zich bezeerd?... O, ik kan niet zeggen, hoe dankbaar ik u wel ben.... Als u niet tusschenbeide waart gekomen, hadden.... Maar hoe nu?... Ja toch: u is Frank Cartan!”

„Ja, die ben ik Adela.... O, pardon: Mevrouw Risdon; altijd nog dezelfde, hè? Hoe aardig, om je weer terug te zien!”

Cartan was echt verheugd.

„Maar heb je je heusch niet bezeerd?”

„Niet in het minst. Maar kom, laat ons niet hier blijven staan! Was je op weg naar het Park? Mag ik dan soms mee?”

Toen ze daar in dat veilig, rustig milieu waren aangekomen, bedankte Adela Risdon Cartan telkens en telkens weer in andere bewoordingen voor zijn heldhaftig optreden en haar zevenjarig dochttertje, — kleine Doki — sprak haar alles na, met nog een paar toevoegingen van eigen inventie erbij!

Toen dit punt nu afgehandeld was, stonden ze nog

eens even stil bij dat wonderlijk eerste ontmoeten weer, na al die jaren die er verlopen waren, sinds Adela Frank Cartan geweigerd had, en later met Richard Risdon in het huwelijk getreden was!

Het had al haar vriendinnen evenzeer verwonderd, dat die vroolijke, levendige Adela nu juist Risdon uitverkoren had, om hem al de liefde uit haar warm hart te schenken.

Richards temperament was zeker niet van de alleropgewekteste, op z'n zachtst gezegd, — maar ze scheen wel een steen te kunnen vermurwen en Risdon's kennissen, — hij had er dan toch altijd zoo een paar, waar hij zaken mee deed, — merkten met groote verbazing op, dat hij althans „menschelijk” werd. Maar dit was slechts een korte opflikking geweest; en nadat de eerste tijd van zijn huwelijk voorbij was, werd hij weer de strakke, saaie en de stijve zakenman, die hij geweest was.

Adela schonk hem een meisje; en drie jaar later een jongen; maar hij had zich nooit de moeite gegeven, om de kinderen van zich te laten houden; en toen ze zich dus ook onverschillig toonden voor hem, nam hij in het geheel geen notitie meer van zijn kleintjes.

Arme Adela: wat een desillusie! Niet, dat Risdon niet van haar hield, of een andere vrouw liefhad; dat wist zij goed genoeg. Maar hij was nu eenmaal niet vatbaar voor het gevoel, dat liefde heet.

Lang had het anders geduurd, eerdad Adela tot die ontdekking kwam; en nog langer eer ze het zichzelf

eens voorkwam, dat Cartan bij de Risdon's bleef dineeren.

De onmiddellijke omgeving was gauw genoeg afgezien en toen werd er besloten tot een picknick verder het land in. Men zou dus zoo vroeg mogelijk vertrekken en dien middag eerst laat terug komen.

Cartan deed, als altijd, nog eens zijn best, om Risdon mee te krijgen; maar even onveranderlijk moest hij ook nu weer het excuus hooren, dat de vriend het als man van zaken: „te druk had”.

De auto scheen goede plannen te hebben voor dien dag, want hij was extra van benzine voorzien. Hij tufte er dus als de wind overheen en omdat de wegen ook bijzonder uitlokkend waren, had Cartan ook al heel gauw zestien mijlen afgelegd. Nu verliet hij den hoofdweg en gleed over de afgegraasde vlakke, dwars door de brem heen. Toen werd er uitgestapt, en voorbereidselen voor den picknick gemaakt; gezellig tusschen het hooge kreupelhout.

De streek was bijzonder uitlokkend om even „verstoptertje” te spelen, vond Doki en haar wensch werd gevolg gegeven, totdat Cartan op eenmaal zijn horloge te voorschijn haalde en vol schrik riep:

„Nu mogen we wel als de wind terug, anders kunnen we nooit meer op tijd thuis zijn. Ik had er geen idee van, dat het al zoo laat was.

Terwijl hij even naast zijn auto stond en de een of andere schertsende opmerking maakte, vloog daar net

een uil, al krassend over hun hoofden heen. Verbaasd als hij was, dat die nachtvogel zich 's avonds al zoo vroeg toonde, volgde Cartan het dier steeds met de oogen.... En in plaats van deze „wichelarij” met een grapje te besluiten, zooals Adela eigenlijk verwachtte, staarde hij maar steeds recht voor zich uit en riep in de hevigste ontsteltenis: „Hemel beware! Kijk eens dien kant uit!”

De richting van zijn oogen volgende, keek Adela naar de lucht en zag daar een dichte wolkenbank aankomen. Van reusachtige afmetingen, kwam die met een snelheid aangedreven, waaraan niet te ontkomen viel.

„Vlug uitstappen, Mevrouw Risdon,” riep Cartan, „door zulk een dichten nevel kan ik den auto niet besturen.”

Bliksemsnel rukte hij het portier open, trok er de kleedjes uit, haalde er de lantaarn van af en nam toen Doki bij de hand; en zóó voerde hij het tweetal zoo gauw mogelijk den weg op, dien ze nu verder te voet moesten afleggen, hij steeds met zijn lantaarn een soort van lichttunnel vormend, waardoor ze zich werktuigelijk een doortocht baanden. Het spoor der autowielen was niet meer te onderkennen; en ofschoon Cartan in 't eerst nog meende, dat hij de plaatsen van het geboomte had onthouden, kwam hij toch al gauw tot de conclusie dat hij van den goeden weg afgedwaald was.

„Hè, wat is dat?” riep Doki op eenmaal; en met haar scherp gezicht scheen ze iets ontdekt te hebben, wat aan den anderen nog niet 't oog gevallen was.

„Cartan lichtte bij in de aangegeven richting en de kleine barstte in helderen kinderlach uit:

„Neen maar! Wat gek! Dat is de auto!!!....”

„Ook geen goede verkenner, Mevrouw Risdon,” begon hij. Precies weer op hetzelfde punt teruggekomen! Hoe is 't mogelijk!”

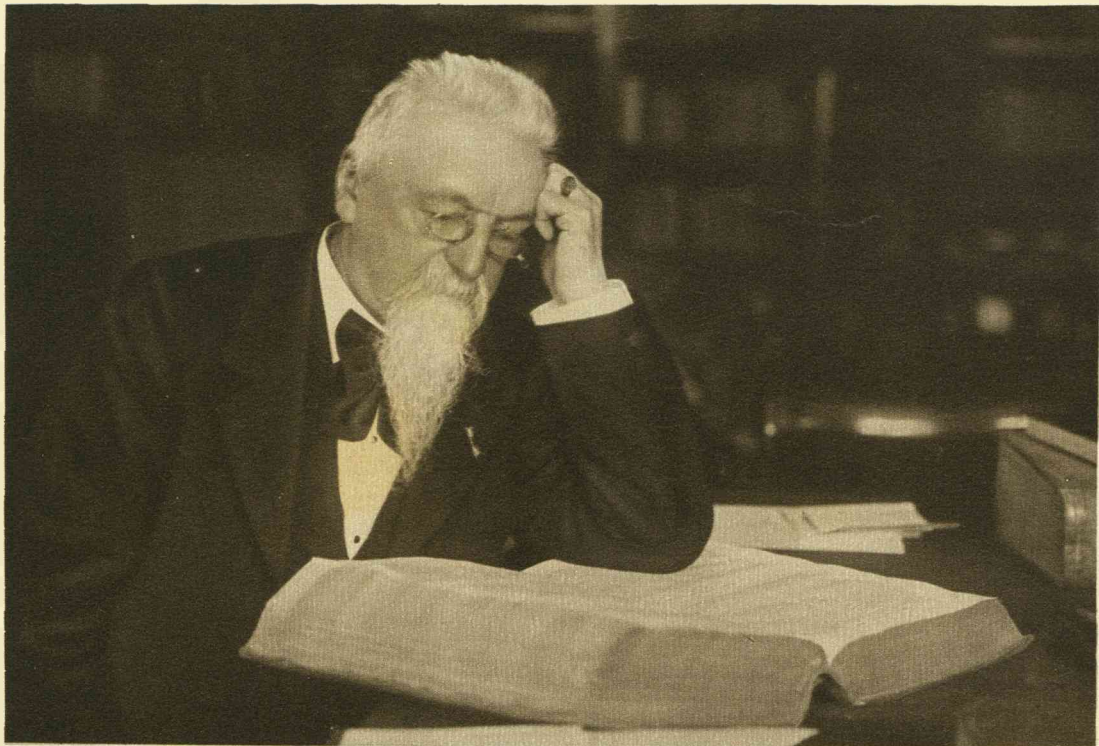
Andermaal trad hij op zijn auto toe en stak nu ook de tweede lantaarn aan.

„Ziezoo, nu kunnen we nog even onze thee uitdrinken,” sprak hij met gemaakte vroolijkheid.

Dit deden zij nu ook; — staande; — en ofschoon de warme drank zijn opwekkenden invloed ook nu weer niet miste, bleven ze zich toch duidelijk bewust, dat hun toestand allesbehalve rooskleurig was: Klokke halfzeven zaten ze daar in dien ondoordringbaren wolkenluiser, zestien mijlen van huis en tien mijlen van 't naaste station, zooals Cartan op zijn kaart vond. Voorts een goede vijf mijl van eenig dorp of gehucht; en een kwartier van een goed begaanbaren weg, dien ze al niet hadden kunnen vinden.

Hij stelde voor, om nu alleen op verkenning uit te gaan, terwijl zij hem zoolang in den auto zouden wachten met een lantaarn bij zich, en de hoorn bij wijze van signaal. Maar Adela greep verschrikt zijn arm, en smeekte hem, dat toch „alsjeblieft” niet te doen!

„O, neen, neen, Frank,” riep ze; en onder den invloed der omstandigheden was ze onwillekeurig weer in de oude gewoonte vervallen, om elkaar bij den voornaam te noemen. „Dat is immers veel te gewaagd. Laten we

PROF. FOCKEMA ANDREA E.

(foto A. Muns)

Donderdag 4 Juni herdacht prof. Mr. S. J. Fockema Andreae te Leiden zijn 70en verjaardag. Zoowel namens zijn ambtgenooten als namens zijn oud-leerlingen werden den geachten leermeester huldeblijken aangeboden.

bekennen wilde; maar toen ze het ten slotte wel aanvaardden moest, verloor ze er ook haar opgewektheid bij, die haar juist zoo aantrekkelijk had gemaakt.

Onder deze omstandigheden nu ontmoette zij Frank Cartan. Hij hoorde tot het groot aantal pretendenden, die indertijd om Adela's hand gedongen hadden en daar zij de eenige vrouw was, die hij waarlijk had liet gehad, was hij haar altijd trouw gebleven. Hij had zich toen maar wat afleiding trachten te bezorgen, door zich met hart en ziel op het theeplanten toe te leggen en had zich dan ook vast in 't hoofd gehaald, dat hij als verstokt vrijgezel zijn leven zou eindigen. Hij was nu voor het eerst met verlof, en na hetgeen er nu gepasseerd was, scheen niets natuurlijker, dan dat hij een visite zou maken bij de familie Risdon wat hij dan ook natuurlijk deed. Van eenig gevoel van dankbaarheid scheen niets waar te nemen bij den gastheer.

Nu, daar verwonderde Cartan zich niet over! Vóór meer was hij in 't eerst verwonderd geweest door het verschil van de Adela, die hij nu ontmoette en die hij zeven jaar geleden ontmoet had. Naarmate zij elkaar echter eens meer gesproken hadden, vond hij haar al weer terug en daar was hij blij om, voor haarzelf in de eerste plaats.

Doki was dadelijk dol met den nieuwen kennis ingenomen en daar Cartan slechts een paar weken verlof had, tracteerde hij Moeder en kind dikwijls op een ritje naar buiten met zijn auto.

Risdon had er niets tegen: Want ofschoon hij van nature buitengemeen jaloersch was, — wat helaas maar al te zeer uit het verloop der geschiedenis zal blijken, — had hij hier ook niets geen reden voor; zijn vrouwtje had nog nooit eenige aanleiding gegeven.

Zoo ging het drietal dus menigmaal op excursie en was altijd weer op etenstijd thuis; zoodat het nogal